

Voor Peter.

Efeze 6:16

Ridders hebben geen bril

Boven in de boom, daar zat hij. Geweldig was dat, zo hoog mogelijk. Dat durfde hij wel hoor, hij kon onwijs goed klimmen. Van boven had je zo'n mooi uitzicht en kon je de hele speeltuin overzien. De zon scheen en Jack had een goede plek. Hier kon hij wel de hele middag blijven, ha! Jack had geen zin om naar huis te gaan. Hij was vanmorgen met ruzie weggelopen naar school. Zijn moeder had hem verplicht zijn bril te dragen. Die stomme rotbril! Iedereen lachte hem uit met dat ding. Maar hier hoog in de boom kon niemand hem zien.

"Hé joh, stommeling! Ik ben eerst." O, nee. Daar had je Kees en z'n vrienden. Altijd ruzie met hen in de buurt. Jack probeerde zich zo klein mogelijk te maken. Als hij geluk had zouden ze hem niet zien en snel weer weggaan. Kees klom als eerste op het klimrek en ging in het topje zitten. Zijn vrienden klommen achter hem aan. "Wat zullen we gaan doen?", vroeg Eddy. "Zullen we voetballen?" "Nee, ik zit hier net lekker", zei Mitchel. "Zie jij hier ergens een voetbal dan?" vroeg Kees. "Hoe kunnen we nou voetballen zonder voetbal, idioot!" Typisch Kees, altijd aan het schelden. Tussen de takken van de boom kon Jack de vrienden zien zitten op het klimrek. "We kunnen de bal toch gaan halen bij jou thuis", zei Eddy. "Am-me-nooit-niet, mijn moeder is er met Joost. Die gast denkt dat 'ie mijn vader is." "Ik ga niet naar huis voordat hij weg is". "Verdraaid", dacht Jack. "Ze zullen toch niet de hele middag op dat klimrek blijven zitten? Dan ben ik de klos." Hij voelde de dikke tak inmiddels aardig in zijn billen drukken en probeerde voorzichtig anders te gaan zitten. Maar daardoor bewoog de tak en ritselden de bladeren. Een vogel vloog verschrikt op. "Hé, daar zit iemand in die boom!" Kees sprong snel op de grond en liep naar de boom. Hij keek omhoog. "Daar hebben we Brillie!", riep hij verbaasd uit. "Hé, wat doe jij daar!" Mitchel en Eddy waren inmiddels bij hem komen staan. "Brillie in een boom, dat lijkt wel een uil!" lachte Eddy en hij stootte Mitchel aan en wees omhoog. Mitchel maakte met zijn handen een brilletje voor zijn ogen en zong: "Brillie, Brillie, Brillie, Brillie". Jack voelde zich woedend worden. Snapten ze dan niet dat hij die stomme bril zelf ook niet leuk vond. Altijd maar klieren en altijd met zijn drieën tegen hem. Hoe kwam hij hier nu weg? Zijn hart klopte in zijn keel en hij keek rond of er nog andere mensen in de buurt waren. Daar kwam buurman Henri aan. Als Jack snel was kon hij de aandacht van Henri trekken en ontkomen aan een pak slaag. Zo snel hij kon klom hij naar beneden en sprong met een plof van de laatste tak. Kees stond al voor zijn neus en gaf hem een duw. "Ik vroeg wat je daar deed", zei hij met een grijns op zijn gezicht. Jack kon nog net overeind blijven staan en rende zonder iets te zeggen richting buurman Henri. "Hoi Jack", zei de buurman. "Wat een mooie bril, heb je die

nieuw?" Jack knikte vlug en rende zo snel hij kon naar huis. Hij stormde door de poort en bleef met zijn rug tegen de achterdeur staan hijgen. Dat was op het nippertje. Stomme jongens! Het was niet de eerste keer dat ze hem pesten en het zou ook vast niet de laatste keer zijn. Boos opende Jack de achterdeur en liep naar binnen, bonsde de trap op en gooide de deur van zijn kamer dicht.

"Wat is dat nou?" Moeder deed voorzichtig de deur van Jacks kamer open. "Waarom gooi je zo met de deur en maak je zo'n herrie op de trap? Je weet toch wel dat Maaike ligt te slapen?" Verbaasd keek moeder Jack aan. "Wat is er gebeurd?" Jack voelde de tranen opkomen maar slikte ze snel weg. "Niets, helemaal niets behalve dat ik die stomme rotbril van jou op moet en ik daarom uitgescholden word voor Brillie! Iedereen vindt mij stom!" Boos ging Jack op zijn rug op bed liggen. "En nu wil ik alleen zijn!" Rustig deed moeder de deur van de slaapkamer dicht en net voordat hij sloot zei ze nog: "Er is vanmorgen een pakje voor je bezorgd, het ligt in de gang. Het is van oom Nathan uit Nieuw Zeeland." Oom Nathan, uit Nieuw Zeeland? Nieuwsgierig ging Jack rechtop zitten. "Is dat voor mij?", vroeg hij voor de zekerheid. "Ja, nog voor je verjaardag!", riep moeder vanuit de keuken. "Ga maar kijken!" Jack liep de trap af naar beneden en keek in de gang. Daar stond een rond pak. Voor Jack, stond er op. Meeshoven 18, Spijkenisse, Nederland. Jack tilde het pak op, het was best zwaar. Wat zou daar nou in zitten? "Wat sta je daar nou", vroeg moeder. "Kom, pak het uit, wat zit er in?" Jack scheurde zo snel hij kon het papier er af en zag een groot rond schild met aan de achterkant een dwarsbalk waardoor je het goed vast kon houden en optillen. "Het lijkt wel een schild van een ridder", zei moeder. "Hoe komt oom Nathan daar nou weer aan?" Wow, een echt schild, dacht Jack. Hij voelde zich sterk met dat schild in zijn handen. Het was net alsof het hem kon beschermen. Hij zag zichzelf al met schild en zwaard voor Kees staan. Kom maar op als je durft, dacht hij. Maar Kees was veel sterker dan hij. En hij was geen echte ridder, ridders hadden geen bril. Moedeloos en met het schild achter zich aan sjokte Jack de trap weer op. Hij zette het schild tegen de muur van zijn slaapkamer en ging weer op bed liggen. Zijn bril gooide hij op de grond. Stom ding! Wat moest hij nou met een schild. Hij was een bangerd. Hij had zich niet eens verdedigd tegen Kees, niet eens wat terug gezegd. Hij was alleen maar weggerend.....

Het was wel een heel mooi schild. Waarom zou oom Nathan hem een schild gegeven hebben? Jack stond weer op en liep er naar toe. Het was een beetje vies. Achter het bed lag een oude lap die Jack gebruikte om zijn stenenverzameling mee te poetsen. Hij pakte de lap en veegde over het schild. Op de plek van de veeg begon het schild te glimmen. Prachtige kleuren verschenen maar Jack kon het niet scherp zien. Hij zocht op de grond naar zijn bril en zette hem op. Wow, hij poetste verder. Hoe langer hij poetste hoe mooier het schild werd. Op het laatst kon hij zichzelf in het schild zien. Hij keek eens goed. Zijn ogen, neus, mond, haren. Het was best oké. Zijn bril....Vlug deed Jack zijn bril af. Beter. Maar nu kon hij zichzelf niet goed meer zien. Jack maakte spleetjes van zijn ogen. Nog steeds niet scherp. Hij zocht met zijn handen op de

vloer naar zijn bril. Toch maar weer op. Nu was het scherp. Morgen...., dacht hij. En langzaam ontstond er een plan in het hoofd van Jack.

De volgende ochtend zat Jack al vroeg aan de ontbijttafel. Hij voelde zich sterk. Vandaag ging hij naar school en zou hij zich gedragen als een ridder. Hij at snel zijn boterham op, pakte zijn schooltas en rende de deur uit. "Doei!", riep hij snel en trok de deur achter zich dicht. Maar hoe dichterbij school kwam, hoe onrustiger hij zich voelde. Wat als zijn plannetje niet zou lukken? Wat als Kees weer met hem wilde vechten? Was hij dan wel sterk genoeg? Zou hij zich sterk genoeg voelen als ze hem weer Brillie noemden? Langzaam liep hij het schoolplein op. Hij keek om zich heen. Aan de andere kant van het plein stonden Kees, Mitchel en Eddy. Ze zagen hem niet. Jack liep het plein op en stelde zich voor dat hij een ridder was. In gedachten hield hij het schild voor zich zodat pijlen hem niet konden raken. Dapper liep hij door. "Hé, daar heb je Brillie!" De eerste pijl. Jack weerde hem af met zijn schild. "Hoi Kees", zei hij en liep door. Kees keek verbaasd om zich heen. "Hé schele!" probeerde hij nog een keer. "Hoi Kees", zei Jack weer en hij voelde zich een beetje sterker worden. Ook de tweede pijl raakte geen doel. Kees was duidelijk in de war. Hij keek naar Mitchel en Eddy en haalde zijn schouders op. In de gang wilde Jack zijn jas aan de kapstok hangen toen Kees bij hem kwam staan. "Daar hang ik mijn jas", zei hij. "Ga aan de kant." Schild op, dacht Jack. Hij zei niets en hing zijn jas aan een haakje iets verder op en liep rustig naar de klas. Hij voelde zijn hart kloppen in zijn borst van spanning maar hij voelde zich ook trots. Het lukte!

De rest van de schooldag verliep gewoon. Jack deed zijn werk, de meester mopperde op Kees en in de pauze speelde Jack met zijn vrienden tikkertje. Hij zag uit zijn ooghoeken dat Kees af en toe naar hem keek maar verder geen actie ondernam. Na schooltijd liep Jack op zijn gemak terug naar huis. Hij voelde zich goed. Een glimlach verscheen op zijn gezicht en in gedachten zag hij zichzelf al in een harnas op een paard zitten met het schild in zijn handen. De menigte juichte en de koning stond voor hem op om hem te bedanken voor zijn heldhaftige optreden. Hij stond op het punt om te zeggen: "Geen dank, geen dank, kleine moeite", toen ineens uit het niets Kees voor hem stond. En achter hem, hoe kan het ook anders, Mitchel en Eddy. "Hé schele uil!" Jack voelde alle bloed uit zijn gezicht trekken. Zijn hart ging als een razende te keer. De moed zakte in zijn schoenen en hij stond op het punt om weg te rennen. "Mijn schild!" dacht hij. Waar was het? Blinde paniek zocht zich een weg door zijn hoofd. Hij kon niet meer nadenken. Hij kon maar aan één ding denken: wegrennen. Razendsnel draaide Jack zich om en begon te rennen. Hij hoorde hoe de schoenen van de andere jongens ook de straatstenen raakten en wist dat ze achter hem aankwamen. Hoe had hij ook kunnen denken dat hij een ridder was, ridders hebben geen bril! Zo snel zijn benen hem konden dragen rende Jack door de straten, hij kwam adem te kort. Hij hoorde dat de jongens steeds dichterbij kwamen. Hij ging het niet redden! Maar wacht eens....bestonden er in de tijd van de ridders al brillen?.....Ineens stond Jack stil. Kees had dat niet voorzien en struikelde daardoor over zijn eigen benen. Mitchel viel over Kees en Eddy vond

dit zo grappig dat hij niet meer verder kon van het lachen. Boos stond Kees op en klopte het vuil van zijn broek. Hij gaf Mitchel een duw. "Idioot, kun je niet uitkijken?" Eddy gierde het uit van het lachen. "Wat sta je daar nou te lachen Ed?" zei Kees. "Sorry, Kees", zei Eddy "maar zo iets grappigs heb ik nog nooit gezien. Waarom stopte je nou ineens Jack?" Jack dacht na. Waarom was hij ineens gestopt? "Ik ben er klaar mee", zei hij. "Ik ga niet meer weglopen." "Ik vind het heel vervelend dat jullie me Brillie noemen of uil maar ik ga me daar niet meer boos over maken. Die bril heb ik nou eenmaal nodig." Toen draaide hij zich om en liep weg. Hij voelde zich opgelucht. Als ze hem wilden uitschelden dan moesten ze dat maar doen, die pijlen zouden hem niet meer raken. Klaar was hij er mee.

"Hé Brillie, kom je mee voetballen?" Wie was dat? Was dat Kees die hem vroeg om mee te doen? Vast om hem te pesten. "Nee, jij struikelt veel te snel", zei Jack. Eddy gierde het opnieuw uit. Hij sloeg zich op zijn been en hield zijn buik angstvallig vast. "Hij is best grappig, die Jack", gierde hij. Zelfs Kees moest glimlachen. "Jij gaat met Eddy in het team, ik ga met Mitchel", zei Kees. Hij draaide zich om en liep richting het veldje. Eddy en Mitchel keken elkaar aan en wenkten Jack. Voorzichtig liep Jack achter de jongens aan. "Aanvallen of verdedigen" vroeg Eddy.